

IKAR

Grófká a Netvor

Sarah MacLean

Láska prekazí aj tie najsmelšie plány

Sarah MacLean
BRAZEN AND THE BEAST

Copyright © 2019 by Sarah Trabucchi
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved

Translation © 2021 by Danica Hollá
Cover design © 2021 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7596-6

Prvá kapitola

Mayfair

September 1837

Lady Henrietta Sedleyová si namýšľala, že vo svojich dva-dsiatich ôsmich rokoch a tristo šesťdesiatich štyroch dňoch už o živote čo-to vie. Napríklad, že sa nepatrí, aby dáma nosila nohavice, čo bolo, pravda, pre dcéru grófa Cheadla (začínal bez titulu a majetku) mrzuté, a preto pokladala za nevyhnutné mať pod sukňou našité tajné vrecká. Žena nikdy nevie, kedy sa zide kus lana alebo nôž, ktorým si pomôže.

Dobre vedela aj to, že z domu v honosnej štvrti Mayfair unikne iba potme a niekde v blízkosti na ňu musí čakať odpočinutý záprah a spoľahlivý spojenec. Kočiši sa zväčša vedeli obratne vykrúcať, keď išlo o zachovanie tajomstva, no bezhraničnú oddanosť prejavovali iba tí, ktorých dobre podmastili. Stále však platilo: najlepší priatelia sú aj najlepší spojenci.

Na prvom mieste zoznamu, kedy sa čo naučila, bolo umenie viazať námornícky uzol. Dokázala ho utiahnuť, čo jej pamäť siaha. Vzhľadom na to, aké nezvyčajné a nanajvýš zvláštne zručnosti lady Henrietta Sedleyová ovláda, každý by usúdil, že si hravo poradí s neznámym mužom, ktorého nájde v bezvedomí a zviazaného vo svojom koči.

Omyl!

Henriettu Sedleyovú by totiž ani vo sne nenapadlo, že by ju niečo také postretlo. V londýnskych dokoch sa síce cítila istejšie ako v tanečnej sieni, no napriek tomu, že mala naozaj

pôsobivú zbierku životných skúseností, zatiaľ nepoznala nič, čo by sa spájalo so zločinom.

Tej noci stála na ulici s vreckami plnými užitočných vecičiek a s najlepším spojencom po boku, v noci, v tme ako v rohu, na sklonku jej dvadsiatych deviatych narodenín, pripravená zmiznúť z vily vo Mayfair, aby si užila skvele naplánovaný večer, a...

Lady Eleonora Madewellová zapískala prenikavo ako chlap, také niečo dáma nerobí. Bola dcérou vojvodu, ktorý sa tak zamiloval do írskkej herečky, že z nej urobil vojvodkyňu. Nora zdedila do istej miery bezočivosť triedy, ktorú chránili tituly a majetky. „Hattie, v koči je nejaký chlapík!“

„Vidím,“ povedala Henrietta a ďalej upierala zrak na muža, o ktorom bola reč. „Keď sme zapriahli, nebolo tam ani ducha,“ dodala Nora.

„Áno, boli by sme si ho všimli!“ odvetila Hattie, očividne rozrušená. Zapriahnutý a naisto prázdny koč ukryli asi tak na trištvrte hodiny za sídlom Sedleyovcov, v tme ho nebolo vidieť, a išli sa preobliecť. Zajatca museli podhodiť niekedy medzi uťahovaním korzetu a úpravou očí antimónovým práškom. Nieкто jej zanechal nezvyčajný darček.

„Horšie to už ani nemohli načasovať.“

Nora letmo pozrela na priateľku. „A kedy je najvhodnejší čas nájsť v koči zviazaného človeka a navyše v bezvedomí?“

No nikdy, ale aj tak...

„Mohli si na to vybrať iný večer. Strašný dar k narodeninám...“ Hattie prižmúrenými očami hľadela do koča. „Myslíš, že je mŕtvy?“

Daj, Bože, nech nie je mŕtvy!

V tichu si zamyslene odpovedala: „Kto by dával mŕtvolu do zapriahnutého koča?“

Nora sa natiahla, došla do meravého tela, úzky kočišský kabátec jej takmer praskol vo švíkoch. Chlap sa nepohol. „Nehýbe sa,“ dodala a bezmocne mykla plecami. „Asi je mŕtvy.“

Hattie si s povzdychom stiahla rukavice, naklonila sa do koča a priložila dva prsty zajatcovi na krk. „Žije, som si istá!“

„Čo robíš?“ zašepkala rýchlo Nora. „Preberie sa, ak nie je mŕtvy!“

„No a čo? Veď o to ide...“ utrúsila Hattie.

„Požiadali by sme ho, aby láskavo vystúpil, a pokračovali by sme v ceste.“

„No určite! Tento tak vyzerá, že urobí presne to, o čo ho požiadaš, a nechá nás len tak odísť! Ešte sa nám ukloní s klo-
búkom v ruke,“ poznamenala ironicky Hattie, hoci sama nevedela, čo si má o záhadnom neznámom, na skusmý pohľad mŕtvom mužovi v koči myslieť. Hoci vládla tma, Hattie bolo jasné, že urastený muž so širokými plecami nepatrí k tým, čo sa vykrúcajú s dámou na parkete v tanečnej sále. Tento by ju asi vybielil do posledného šperku.

„Je živý?“ opýtala sa Nora.

„Bez pulzu,“ vydýchla Hattie, hoci si nebola istá, kde vlastne sa pulz hmatá. „Lenže...“

Je horúci!

Mŕtvolý sú predsa studené, a z tohto sálalo teplo ako z pece. Až keď sa ho dotkla, uvedomila si, že jej je zima.

Vložila neznámemu prsty pod golier a blúdila po krku k plecu, a potom nižšie a nižšie k zvodným tehličkám na bruchu.

„Tak čo?“

„Ticho!“ Hattie zadržala dych. „Nič,“ pokrútila hlavou.

„Božemôj!“ povzdychla si Nora.

Hattie posmutnela. Hoci... žeby sa žila nepatrne zachvela? Pritlačila silnejšie. Chvenie sa zosilnilo, mierne spomalilo a ustánilo. „Dýcha,“ povedala. „Žije, žije!“ opakovala. Zhlboka a s úľavou si vydýchla: „Nie je mŕtvy.“

„Výborne! No to nič nemení na tom, že chlapík je v bezvedomí, v našom kočiari a ty máš byť niekde inde.“ Nora sa odmlčala. „Necháme ho tu a zoberieme si bričku.“

Tento nočný výlet si Hattie plánovala dobré tri mesiace. V noci bude mať dvadsaťdeväť rokov. Vek, keď sa stane paňou svojho života. Mala veľkolepý plán, na túto príležitosť si zvolila exkluzívne miesto, hodinu a šaty. Lenže pri pohľade na muža v koči bol jej zámer ohrozený. Musí sa pozrieť na jeho tvár!

Uchopila pevne kľučku na dvierkach, prudko sa načiahla za lampášom, čo visel na zadnom konci strechy koča, potom sa prehupla nazad a pozrela na Noru, ktorá hľadela na vyhasnutý lampáš.

Nora mierne naklonila hlavu. „Hattie, nechaj ho tak! Zoberieme si bričku.“

„Iba nakuknem,“ odvetila Hattie.

Nora pomaly pokrútila hlavou: „Ak nakukneš, oľutuješ to!“

„Len na sekundu!“ nedala sa odbiť Hattie, a keďže sa osťýchala povedať priateľke, o čo jej ide, narýchlo si vymyslela, že musí chlapíka zbaviť pút.

„A prečo by si musela? Nieкто ho nechal spútaného v našom koči, keďže si myslel, že tak je to bezpečnejšie. Ako vieme, že ten chlap nie je zločinec?“ dovoľávala sa Nora zdravého rozumu. „Čo zamýšľaš? A čo náš dnešný plán?“

Hattie bleskovo nahmatala vo dvierkach koča kresadlo.

„Len si ho obzriem,“ trvala na svojom. Oheň v lampáši sa rozohrel. Zdvihla lampáš vyššie a svetlo ožiarilo...

„Prepánakráľa!“

Nora zdržiavala smiech. „Vidíš, napokon to nie je až taký nanič narodeninový dar.“

Takú mužnú tvár dosiaľ nevideli! Nik nevidel takú dokonalú krásu! Hattie sa naklonila bližšie, teraz jasnejšie rozoznávala bronzovú pleť, vysoké lícne kosti, dlhý rovný nos, tmavé obočie a neveriteľne dlhé mihalnice, ktoré sa hriechne dotýkali líc.

„Kto to, dočerta, môže byť?“ vyjachtala a neveriacky vytriešťala oči.

Odkiaľ sa vzal taký nádherný chlap? Kto nastrčil neznámeho krásavca do koča Henrietty Sedleyovej – ženy, ktorá nebola zvyknutá na spoločnosť mladých švihákov?

„Nebud' smiešna a nestrápnuj sa,“ napomínala ju Nora. „Zízaš naňho s otvorenými ústami!“

Hattie stisla pery, ale pohľad zo zajatca neodtrhla.

„Hattie, už musíme ísť!“ Ticho. Nora nevydržala a dodala: „Alebo si sa rozhodla inak...?“

Grófká sa konečne spamätala a spomenula si, čo chce tejto noci uskutočniť. Pokrútila hlavou, ruka s lampášom jej klesla. „Nie, všetko platí.“

Nora s rukami v bok si povzdychla, odtrhla zrak z Hattie a fľochla na koč. „Zober ho za nohy a ja ho chytím za ruky.“ Hlavou mykla na tmavý výklenok. „Tam sa pomaly preberie.“

Hattie sa mocne rozbúchalo srdce. „Nemôžeme ho tam len tak nechať.“

„Nemôžeme?“

„Nie!“

Nora na ňu zazrela. „Hattie, nezoberieme ho predsa so sebou iba preto, že vyzerá ako Apolón.“

Hattie sa zapýrila. „Ani som si nevšimla.“

„Ale čo? Oslepla si?“

Hattie si odkašľala. „Nemôžeme ho zobrať so sebou, pretože ho tu nechal Augie.“

Nora stisla pery. „Ako si na to prišla?“

„Viem to!“ odsekla Hattie, prešla lampášom od uzla na zápästí až po zviazané členky. „Takto babrácky uväzuje námornícky uzol iba August Sedley a obávam sa, že ak tu toho chlapíka necháme, nakoniec sa rozviaže sám a hneď sa vydá po stopách môjho nemožného brata.“

A ak sa neznámy nevyslobodí, ktovie, ako s ním Augie naloží. Jej bezohľadný, ľahkomyselný brat má v hlave slamu a kombinácia nafúkanosti a hlúposti spôsobuje, že Hattie

zaňho dennodenne rieši nejaké problémy. A to bol hlavný dôvod, prečo sa rozhodla pre samostatnú oslavu narodenín. No ako sa zdá, jej diabolský brat strčil nos ešte aj do jej plánu.

Nora, netušiac, nad čím Hattie rozmýšľa, poznamenala: „To je fuk, či je ten chlapík v bezvedomí, alebo nie, skutočne nevyzerá na to, že by sa nevedel biť.“

Hattie si povzdychla, chytila lampáš a zavesila ho na hák koča, pričom využila moment a znovu sa zahľadela na neznámeho.

Lady Henrietta Sedleyová sa za dvadsaťosem rokov a tristošesťdesiatštyri dní naučila ešte čosi dôležité: žena urobí najlepšie, ak si poradí sama.

Obratne sa vtiahla do koča, prekročila zajatca, sadla si a pozrela na vyjavenú Noru: „Poď už! Cestou ho niekde vysadíme.“

Druhá kapitola

*P*osledné, čo si pamätal, bol úder do hlavy. Očakával, že ich prepadnú, preto dal zapriať šest' koní. Hnedáky táhali voz plný alkoholu, balíčkov karát a tabaku. Mali namierené do štvrte Mayfair. Práve prechádzali Oxfordovou ulicou, keď zaznel výstrel a po ňom bolestný výkrik jedného z ozbrojencov.

Zastal, aby zistil, čo sa stalo, a ubránil svoju družinu. Nikdy nedovolil, aby ublížili niektorému z jeho chlapov.

Na dlažbe uvidel krv. Zavolať na druhého muža zo sprievodu, aby k nemu prišiel, keď začul za chrbtom kroky. Obrátil sa s nožom v ruke. Vrhol ho, čepeľ zasiahla cieľ, pretože z tmy sa ozval bolestný výkrik. A po ňom nasledoval úder do hlavy. A potom... Tma.

Prebral sa až na jemné poklepkávanie prstami po líci. Nebolelo to, skôr ho podráždila tá naliehavosť.

Rokmi overená skúsenosť ho naučila, aby neotváral hneď oči, ale predstieral bezvedomie, kým nepozbiera sily a neorientuje sa v situácii. Nohy mal zviazané, ruky spútané za chrbtom, takže cez stiahnutý hrudník hneď pocítil, čo všetko mu ukradli. Chýbali mu nože, osem ostrých oceľových čepeľí zasadených do ónyxu, ktoré nosil v kožených pošvách opásaných okolo tela. Potlačil výkrik zlosti a znehybnel.

Whittington Saviour, známy pod prezývkou Netvor, sa v tmavých londýnskych uličkách netešil najlepšej povesti.

Nikdy nezúril, iba trestal. Rýchlo, ničivo a neľútostne. A ak niekto zabil jedného z jeho mužov alebo človeka pod jeho ochranou, boh ho ochraňuj!

No teraz sa najskôr musí vyslobodiť.

Ležal na podlahe koča. A nie hocijakého! Svedčil o tom mäkučký vankúš, ktorým mal podloženú tvár. Koč prechádzal dobrou štvrtou, uhádol to z pravidelného, mierneho klopýtania koní po mačacích hlavách.

Kolko je hodín?

Whittington rozmýšľal, čo ďalej. Pripravoval sa na ďalší krok – zaútočí na únoscu napriek tomu, že je zviazaný. Čelom mu rozbije nos a spútanými nohami ho povalí.

Ktosi mu opäť zabubnoval po líci. „Pane,“ zašepkal únosca.

Otvoril oči. Hlas nepatril mužovi. Zlatisté svetlo v koči ho zmiatlo a oslepovalo, akoby nesálalo z lampáša, ktorý sa mierne knísal v rohu, ale od neznámej ženy.

Sedela nad ním a veru nevyzerala, že by ho ona zrazila do bezvedomia, zviazala a hodila do koča. Naopak, zdalo sa, že mladá žena je vychystaná na bál. Dokonale upravená, oblečená a namaľovaná, pleť mala bezchybnú a oči zvýraznené antimónovým práškom. Plné pery si namaľovala iba jemne, aby im neodolal nijaký muž. A to ešte nemal možnosť obzrieť si šaty, modré ako letná obloha, ktoré padli ako uliate na jej kyprú postavu s ladnými krivkami.

Ležal spútaný na podlahe koča a obdivoval ju. Načo si obzerá vo svetle lampáša ženské krivky, driek, zlatistú pleť či oblú plecia? Načo pozoruje krásnu, nežnú tvár a plné, jemne primalované pery?

Tá žena tu očividne nebola na obdivovanie.

Prižmúril oči, prekvapilo ho, že neznáma ich má fialkaste, a vtedy na ňu uprel prenikavý pohľad.

„Ak vaše oči hovoria niečo o vašom temperamente a povahe, nečudujem sa, že vás spúтали.“ Hattie mierne naklonila hlavu. „Kto vás zviazal?“

Whit mlčal. Neznáma to istotne dobre vie!

„Prečo ste zviazaný?“

Žiadna odpoveď.

„Takto sa nikam nedostaneme,“ precedila Hattie cez zovreté pery a nástojčivo, hlasnejšie dodala: „Ak mám byť úprimná, vaša prítomnosť túto noc a v tomto koči je nanajvýš nevhodná.“

„Nevhodná,“ zopakoval Whittington nevdojak, hoci nemal v úmysle mladej žene vôbec odpovedať, ale to slovo obidvoch akosi prekvapilo.

Prikývla. „Áno, je to tak. Lebo je Rok Hattie.“

„Čože? Aký rok?“

Mávla rukou, akoby to nebolo dôležité, no Whit vycítil, že tým rokom myslí niečo podstatné. Naliehala. „Dnes mám narodeniny. Naplánovala som si na večer oslavu... a táto epizóda ju narušila.“ Keď zajatec na jej slová neodpovedal, skúsila to inak. „Väčšina ľudí by mi pri takejto príležitosti zablahoželala.“

Whit však neskočil na udičku.

Nadvihla obočie. „Chcela som vám pomôcť.“

Ticho. „Nemáte nijaké spôsoby! Ste obyčajný grobian!“

Whittingtonovi Saviourovi padla sánka. „Ktosi ma ovalil, bezvedomého zviazal a hodil do vášho koča.“

„Áno, no musíte uznať, že spoločnosť, v ktorej sa nachádzate, nie je najhoršia. Je to zábavné. Nemám pravdu?“ Usmiala sa a na pravom líci jej vyskočila jamka.

Keďže zajatec na jej poznámku opäť nereagoval, pokračovala: „Dobre teda! Zaráža ma iba to, že ste zviazaný, pane.“ Odmlčala sa a vzápätí dodala: „Vidíte, že napriek všetkému sa s vami bavím. Pre niečo vás poviazali!“

Whit sa nenápadne usiloval uvoľniť si zápästia. Nešlo to ľahko, bol si však istý, že sa mu to podarí. „A ste neopatrný!“ štebotala bezstarostne Hattie. „Mnohí o mne hovoria, že som šarmantná,“ odbočila.

„Zato na situácii, v ktorej sa nachádzam, nie je nič šarmantné,“ zahundral Whit a vyslobodzoval sa z povrazov. Sám sa čudoval, že odpovedá utáranej jazyčnici. Tej ženskej sa ústa nezastavili...

„Veru nie,“ povedala Hattie a Netvorovi sa na okamih zadalo, že to myslí úprimne, no Hattie pokračovala: „Aj keď nepriznáte, že potrebujete moju pomoc, ste zviazaný, a teda pocestujeme spolu. Obávam sa, že inej možnosti niet.“ Skrčila sa k jeho nohám a akoby to bola najvšednejšia činnosť, rozväzovala uzol mäkkými, zručnými prstekom. „Máte šťastie, vyznám sa v uzloch.“

Whit niečo súhlasne zahundral a vystrel si uvoľnené nohy, nakoľko mu to priestor v koči dovoľoval. „Moje plány nezahŕňali upratovanie po niekom, kto tu narobil neporiadok,“ neodpustila si Hattie štiplavú poznámku.

„Keď ma nabudúce ovalia, milosťpani, pokúsím sa ustúpiť vám z cesty!“

Šibalsky sa usmiala, jamka na líci sa jej prehĺbila. „Buďte taký láskavý.“ Skôr než sa zmohol na odpoveď, doložila: „Nemyslím si však, že by sme sa ešte niekedy stretli. Obaja sa totiž pohybujeme v úplne iných kruhoch.“

„No predsa sme dnes večer na seba narazili!“

Povýšenecký úškrn sa zmenil na úprimný úsmev. Whit neodolal a zahľadel sa na jej tvár. Koč spomaľoval, Hattie odhrnula záves a vyzrela von. „Pane, čochvíľa sme na mieste. Zbohom! Ani jeden z nás nestojí o to, aby vás niekto spoznal.“

„A ruky?“ spýtal sa s nádejou, hoci povraz si už stačil trošku uvoľniť.

Hattie pokrútila hlavou: „Nie, pane, nebudem riskovať vašu pomstu.“

Bez najmenšieho zaváhania jej pozrel priamo do očí. „To ani nemusíte, moja pomsta je viac než istá!“

„O tom nepochybujem. A preto nechcem riskovať, že sa stanem jej nástrojom. Aspoň nie tejto noci.“ Načiahla sa

ponad neho a chytila kľučku na dvierkach. Sklonila sa mu k uchu a za rachotu kolies na dlažbe a klopkania podkov povedala: „Ako som už vravela...“

„Máte plány,“ dokončil za ňu a obrátil k nej tvár. Jej vôňa pripomínala mandľový koláč a štekľila mu nozdry – neodolateľné, sladké pokušenie. Oči sa im stretli.

„Áno,“ prikývla.

„Prezradte mi ten plán a nechám vás ísť.“ Whit-Netvor už teraz vedel, že si ju nájde.

A zase ten úsmev. „Ste veľmi arogantný. Snáď vám nemusím pripomínať, že som to ja, kto tu rozhoduje.“

„Prezradte mi ho!“ Znelo to ako rozkaz. Whit postrehol, že grófkina tvár sa zmenila. Váhanie vystriedala zvedavosť a tú odvaha.

„Nerozumiem. Čo?“ zašepkala. Odrazu ho pobožkala. Mäkké, sladké pery neskúsene pritlačila na jeho. Chutili ako víno a rovnako mámili. Musí si čo najrýchlejšie vyslobodiť ruky! Ukáže tejto tajomnej, neobyčajnej žene, ako ho zaujmajú jej plány!

Hattie potiahla za uzol na zápästiach o sekundu skôr, než odtrhla pery od jeho úst, a uvoľnila mu ruky.

Otvoril oči a zazrel záblesk čepele. Predsa len sa rozhodla inak a rozviazala ho.

Chcel ju objasť a znovu pobožkať. No ako ho už varovala, mala iné plány.

Záprah zahýbal za roh ulice. Koč náhle spomalil.

Hattie otvorila dvierka a vysotila ho von. „Dovidenia!“ zakričala.

Whit sa inštinktívne skrútil, bradu si pritiahol k hrudi a chrániac si hlavu, vyletel z koča. Koč s neznámou sa strácal v tme. Whit dopadol na chodník pri krčme. Skupinka pijanov, čo sa opierala o stenu, sa okamžite rozostúpila.

„Si v poriadku, bratku?“ spýtal sa jeden z povalačov a podišiel k nemu.

Whit vstal, potriasol rukami, narovnal plecía a kníšuc sa na päťách, ohmatával si svaly a kosti, či je celý. Potom vytiahol z vrečka dvojo hodínok na retiazke. Pol deviatej.

„Bisťu! Také salto som dosiaľ veru nevidel a ešte pri takej zbesilej rýchlosti!“ čudoval sa pijan a už-už chcel Whita uznanlivo potľapkať po pleci, no keď zbadal jeho tvár, ruka mu stuhla. Oči sa mu rozšírili. Spoznal ho. Rozžiarený úsmev vystriedal strach. Povaľač cúvol.

„Netvor!“

Whit hlavou naznačil pozdrav, ale vzápätí si uvedomil, že chlap ho spoznal po prezývke...

Otočil sa a prižmúrenými očami sledoval koč, záprah zatačal a strácal sa na konci tmavej, vydláždenej ulice. Hintov mizol spolu s pasažierkou v spleti uličiek Covent Garden, v bludisku západného Londýna.

Našťastie, neodišla až tak ďaleko!

Tretia kapitola

„Ty si ho vysotila?“ opýtala sa omráčene Nora, keď vystúpili z koča. „Nechceli sme ho predsa zabiť!“

Hattie si napravila hodvábnu masku, ktorou si zakrývala tvár. „Je v poriadku.“

Dvierka koča držala otvorené a sledovala neznámeho, ako sa obratne vymrštil a dopadol na mačacie hlavy, kotúlal sa po dlažbe, akoby to robieval každý deň. Napätá a zadržiavajúc dych, videla, ako sa svižne postavil na nohy, akoby skákať z idúceho koča bola tá najbežnejšia vec na svete.

Možno to tak aj bolo. Veď ho našla zviazaného v koči. Možno je donútený skákať z idúcich záprahov a je zvyknutý na to, že ho občas z daktorého vyhodia. Nech už to bolo akokoľvek, pozorovala ho so zatajeným dychom; chlapík bezpečne dopadol, a nič sa mu nestalo.

„Takže sa prebral?“ utrúsila Nora.

Hattie prikývla, prstami sa dotkla pier, akoby chcela nahmatať stopy po bozku a privolať si jeho chuť. Chuť po čom... po citróně?

„No a čo...“

Pozrela sa na priateľku. „Aké no a čo?“

Nora prevrátila oči. „No a čo ďalej? Kto to bol?“

„Nepovedal.“

Ticho. „To by som ani nečakala. Opýtaj sa Augieho.“ Hattie zazrela na Noru. Azda to vyslovila nahlas? Nora sa lišiacky usmiala. „Nezabúdaj, že ťa poznám lepšie ako vlastnú dľaň.“

Nora a Hattie sa priatelili celý život. A možno i dlhšie. Aspoň tak hovorievala Norina matka, keď pozorovala dievčatká, ako sa hrajú a rozprávajú si tajomstvá pod stolom v záhrade. Elisabeth Madewellová, vojvodkyňa z Hollymoru, a grófka Sedleyová, matka Hattie, sa pohybovali na okraji aristokratickej spoločnosti. Ani jednu šľachta neprivilala s otvorenou náručou. Írska herečka a predavačka z Bristolu sa len hrou osudu stali jedna vojvodkyňou a druhá grófkou. Priateľstvo ich spájalo dávno predtým, než otcovi Hattie udelili šľachtický titul. Ženy takmer všetko robili spolu, aj ony boli nerozlučné priateľky. Ešte i dcéry porodili s niekoľkotýždňovým odstupom. A tak nečudo, že ich vychovávali ako sestry, ktoré sa navzájom milovali.

„Zaujímajú ma dve veci,“ pokračovala Nora.

„Iba dve?“

„No dobre, zatiaľ! Právo opýtať sa na viac si nechávam na neskôr,“ žmurkla. „Po prvé, dúfam, že sa nemýliš a nemáme na svedomí smrť toho chlapa.“

„Je v poriadku,“ ubezpečila ju Hattie.

„A po druhé...“ Nora sa na chvíľku odmlčala. „Nabudúce, keď navrhnem, že si zoberieme bričku a necháme chlapíka v bezvedomí v koči, tak si tú prekliatu bričku zoberieme!“

„Keby sme si zobrali bričku, asi by sme už boli všetci traja mŕtvi,“ uskrnula sa Hattie. „Jazdíš na nej ako besná.“

Keď obom dievčatám zomreli matky – ani nie pár mesiacov po sebe, v tom si boli tiež blízke –, Nora nenašla útechu ani u otca, ani u brata. Obaja muži boli príliš aristokratmi na to, aby prejavili smútok na verejnosti. Sedleyovci sa nenarodili ako šľachtici a nikto ich za smotánku ani nepokladal, a nerobili si starosti, či ich správanie je v súlade s etiketou. Noru bez dlhých rečí pritúlili v ich sídle, dievča u nich pre-

smútilo dni a noci a napokon sa u Sedleyovcov zdržiavalo viac než doma. A tak ako si Sedleyovci nevšimli, že Nora sa stala súčasťou ich rodiny, nespozorovali ani to, že vreckové vo veľkom utráca na hintovy, koče a bričky, aby konkurovala najvyzývavejším fičúrom celej vyššej spoločnosti. Žena, čo riadi konský záprah, vie chytiť do vlastných rúk aj opraty života, hovorievala Nora. Hattie si nebola celkom istá, či to tak skutočne v živote je, no musela uznať, že mať priateľku, ktorá vie ovládať kone, je výhodné; najmä v noci, aspoň nezáviseli od kočišov, ktorí si mohli pustiť jazyk na prechádzku, najmä keby viezli dve slobodné aristokratky na Sheltonovu ulicu číslo 72, hoci tá adresa na počutie nepatri-la nijakému známemu vykričanému domu.

Prečo to zariadenie nazývajú vykričaným domom, keď slúži predovšetkým ženám?

Veď je to jedno, pomyslela si Hattie. Keby ju prichytili, škandál by to bol tak či tak. Impozantná vila sa ani trochu nepodobala na nevestince pre pánov. Aspoň Hattie si predstavovala klasický bordel inak. Z domu akoby sálalo teplo. Dámy vítal ako pohostinné útočisko oknami plnými zlatistého, oslnivého svetla a vodopádmi jesenných kvetov, čo sa vinuli z črepníkov zavesených pri dverách a z hrantíkov umiestnených pod každým oblokom.

Hattie neuniklo, že chodec, pochopiteľne, do okien nedovídel, anonymita hostí sa diskkrétne zachovávala. Znovu si napravila škrabošku.

„Keby sme dohrmeli na bričke, určite by sme vyvolali nežiadany rozruch,“ prehodila.

„Asi máš pravdu,“ Nora mykla plecami a zazubila sa: „Toho chlapíka pustíme z hlavy a ideme na vec!“

Hattie sa zachichotala: „Možno som ho nemala vysotiť!“

„Milá moja, nazad už nepôjdeme, aby sme sa mu ospravedlnili,“ Nora mávla rukou na dvierka koča. „Tak čo? Rozhodni sa! Vystupujeme?“

Hattie sa zhlboka nadýchla. Obrátila sa k priateľke: „Pokladáš to za šialenstvo?“

„Pravdaže,“ odvetila vecne vojvodkyňa.

„Nora!“

„Ale je to najúžasnejšie bláznovstvo, aké si mohla vymyslieť! Hattie, máš veľkolepé plány, toto je jedna z možností, ako ich môžeš uskutočniť. Raz si sa rozhodla pre takýto zásadný krok, tak niet cesty späť. A úprimne, zaslúžiš si lepší osud!“

Hoci Nora priateľku podporila, pochybnosť, aj keď vyslovená sotva počuteľne, v jej hlase predsa len bola.

„Nora, aj ty máš svoj plán, no niečo také pomätené by si nikdy neurobila!“

Nora sa zamyslela a potom ledabolo prehodila: „Ale mňa k tomu nič neprinútilo.“

K vojvodkyňi z Hollymooru bol osud žičlivý, doprial jej bohatstvo, privilégiá a najmä rodinu, ktorá jej nebránila využiť všetky dary života a chytiť ho za rohy.

Hattie sa nenarodila pod takou šťastnou hviezdou. A nebola ani ženou, čo si môže dovoliť chytať život za rohy. No po dnešnej noci, tak ako si zaumienila, ukáže svetu, že to dokáže. Veď preto sa ocitla na tomto pochybnom mieste.

„Si si istá, že...?“ Nedokončila, vyrušil ich hrkot koča, údery kónských kopýt a škripot kolies. Koč sa náhle zastavil a vystúpila z neho trojica rozosmiatej žien v prekrásnych hodvábných róbach a so škraľoškami harlekýnov. Dámy boli štíhle, s labutími šijami a úzkymi driekmi, už na prvý pohľad krásne.

Hattie zovrela srdce – nie ako ona. Ustúpila o krok a pritisla sa ku koču.

„Teraz som si istá, že sme na správnej adrese,“ sucho poznamenala Nora.

Hattie s otázkou v očiach pozrela na priateľku. „Lenže prečo by ony...?“

„No preto, čo aj ty!“

„Veď tieto ženy môžu mať každého, kto sa im zapáči.“

Nora šibla pohľadom na priateľku a mierne nadvihla čierne obočie. „To môžeš mať aj ty!“

Nebolo to celkom tak. Hattie veru muži nepadali k nohám. Mali ju radi, to áno, lenže ako kamarátku. Ak mladá žena vyzerala a rozmýšľala ako ona, páni ju nanajvýš uznanelivo potľapkali po pleci. Nik ju neobjal okolo drieku ani sa k nej vášnivo nepritisol. V ich očiach bola ženou, čo sa vyznamenala v koňoch, lodiach a v podnikaní, a pre jej ostrovtip vyhľadávali jej spoločnosť pri slávnostných večeriach alebo na plesoch. Dobrá stará Hattie! Hoci dievčenské roky a sezónu, keď ju uvádzali do spoločnosti, mala už dávno za sebou, bola mladá a v láske stále neskúsená.

Nora to vedela a aby prerušila mlčanie, dodala: „Možno aj tieto mladé dámy hľadajú niečo... neviazané.“ Obe priateľky pozorovali, ako ženy v maskách jemne zaklopali na dvere domu číslo 72. Okienko sa otvorilo, zakrátko aj dvere a postavy zmizli v tme. Na Sheltonovej ulici zavládlo ticho. „Možno chcú tiež samy rozhodovať o svojom osude.“

V korunách stromov zaspieval slávik, z diaľky sa k nemu pridali ďalšie.

Rok Hattie.

Grófká Henrietta prikývla: „Dobre teda, idem...“

Nora sa na ňu usmiala. „Tak veľa šťastia!“

„Si si istá, že nechceš ísť aj ty?“

„A čo by som tam robila?“ zasmiala sa Nora. „Pre mňa tam nič zaujímavé nie je. Preveziem sa okolo Hyde Parku, čas mi rýchlo ubehne.“

„Vydržíš v koči dve hodiny?“

„Neboj sa, prídem načas.“ Nora sa dotkla klobúka ako na pozdrav, uškrnula sa na Hattie a zavolała: „Príjemnú zábavu, milosťpani!“

Všetko šlo podľa plánu. Henrietta to mala roztočiť v prvú noc svojho samostatného života. Zavrie dvere za minulosťou

a zoberie osud do vlastných rúk. Kývla priateľke a odhodlane vykročila k budove. Oči upierala na veľké železné dvere a okienko, ktoré sa otvorilo, len čo zaklopala. Ukázal sa v ňom pár tmavých, výrazne namaľovaných očí.

„Heslo, prosím!“

„Regína.“

Okienko sa zavrelo a dvere sa otvorili dokorán. Hattie vstúpila.

Temný vnútrajšok domu silne kontrastoval s rozžiarenými oknami zvonku. Inštinktívne sa dotkla škrabošky.

„Ak si zložíte masku z tváre, musíte odtiaľto odísť!“ napomenula ju žena, čo jej otvorila. Bola vysokej štíhlej postavy, s tmavými vlasmi, ešte tmavšími očami a nezvyčajne bledou pleťou.

Hattie okamžite odtiahla ruky.

„Som...“

Žena sa zasmiala. „Viem, kto ste, urodzená pani. Nemusíte sa predstavovať. V našom podniku sa to nerobí. Vaša anonymita je prvoradá.“

Hattie si uvedomila, že prvý raz v živote jej niekto povedal, že dôležitá je predovšetkým ona. Páčilo sa jej to.

„Ach, ste milá,“ odvetila trochu zmätene, pretože nič iné jej neprišlo na um.

Mladá žena sa zvrtila a nenápadne poslala trojicu dám, ktoré bez slova zvedavo sledovali Hattie, za ťažký záves do prijímacieho salóna. Boli to tie isté štebotane, čo videla na ulici, keď vystupovali z koča. „Tadiaľto, urodzená pani,“ usmernila grófkku.

„Neprišli tie dámy predomnou?“ opýtala sa Hattie.

Na plných perách sa objavil náznak úsmevu: „Neboli ohlásené.“

Hattie si okamžite uložila do pamäti, že do tohto domu môžu prísť dámy, keď sa im zachce, aj bez vopred dohodnutého termínu. To teda znamená, že sú aj také, čo toto